

3. Podstawowe wyposażenie apteki zakładu karnego powinno odpowiadać wymogom określonym w ogólnie obowiązujących przepisach dla aptek zakładowych typu I.

§ 4. 1. W zakresie szczegółowych zasad wydawania przez apteki zakładów karnych leków i materiałów medycznych stosuje się ogólnie obowiązujące przepisy, z zastrzeżeniem ust. 2—5.

2. Leki i materiały medyczne wydaje się z apteki zakładu karnego do zakładów opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności wyłącznie na podstawie recept lub zapytań lekarzy.

3. Leki gotowe i recepturowe wydaje się z przeznaczeniem dla osób pozbawionych wolności w celu bezpośredniego zastosowania w ilości, postaci oraz w sposób wskazany przez lekarza.

4. Leki silnie i bardzo silnie działające, w tym leki o działaniu psychotropowym lub odurzającym, wydaje się osobom pozbawionym wolności w celu bezpośredniego stosowania wyłącznie pod nadzorem fachowego personelu medycznego.

5. W wyjątkowych wypadkach, a w szczególności w razie braku odpowiedniego leku w aptece zakładu karnego,

braku możliwości sporządzenia leku recepturowego lub gdy zachodzi konieczność niezwłocznego wydania leku, osoby pozbawione wolności mogą być zaopatrywane w leki za pośrednictwem apteki ogólnodostępnej.

6. Przepisy ust. 2—5 stosuje się odpowiednio w razie otrzymania przez osobę pozbawioną wolności leków i materiałów medycznych od osób bliskich, a także od instytucji i organizacji zajmujących się pomocą dla tych osób.

§ 5. 1. Poza aptekami zakładów karnych przedmiotem obrotu detalicznego mogą być środki farmaceutyczne i materiały medyczne określone w załączniku nr 3 do zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 10 marca 1993 r. w sprawie obrotu detalicznego środkami farmaceutycznymi i materiałami medycznymi poza aptekami (Monitor Polski Nr 19, poz. 186).

2. Obrót, o którym mowa w ust. 1, może się odbywać w kantynach lub innych punktach sprzedaży działających w zakładach karnych, jeśli odpowiadają one ogólnie obowiązującym w tym zakresie wymogom.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *J. Piątkowski*

168

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 28 kwietnia 1993 r.

w sprawie utworzenia okręgowych komisji badania zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

Na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o Głównej Komisji Badania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu — Instytucie Pamięci Narodowej (Dz. U. Nr 21, poz. 98 i z 1991 r. Nr 45, poz. 195) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się okręgowe komisje badania zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, zwane dalej „okręgowymi komisjami”, i określa obszary ich działania:

- 1) Okręgową Komisję w Białymstoku dla województw: białostockiego, łomżyńskiego i suwalskiego,
- 2) Okręgową Komisję w Bydgoszczy dla województw: bydgoskiego, toruńskiego i włocławskiego,
- 3) Okręgową Komisję w Gdańsku dla województw: elbląskiego i gdańskiego,
- 4) Okręgową Komisję w Katowicach dla województw: bielskiego i katowickiego,
- 5) Okręgową Komisję w Kielcach dla województw: kieleckiego, piotrkowskiego, radomskiego i tarnobrzskiego,
- 6) Okręgową Komisję w Koszalinie dla województw: koszalińskiego i słupskiego,
- 7) Okręgową Komisję w Krakowie dla województw: krakowskiego, nowosądeckiego i tarnowskiego,
- 8) Okręgową Komisję w Lublinie dla województw: białokopodlaskiego, chełmskiego, lubelskiego, siedleckiego i zamojskiego,
- 9) Okręgową Komisję w Łodzi dla województw: kaliskiego, konińskiego, łódzkiego, płockiego, sieradzkiego i skierniewickiego,
- 10) Okręgową Komisję w Olsztynie dla województw: ciechanowskiego, olsztyńskiego i ostrołęckiego,
- 11) Okręgową Komisję w Opolu dla województw: częstochowskiego i opolskiego,
- 12) Okręgową Komisję w Poznaniu dla województw: leszczyńskiego, pilskiego i poznańskiego,
- 13) Okręgową Komisję w Rzeszowie dla województw: krośnieńskiego, przemyskiego i rzeszowskiego,
- 14) Okręgową Komisję w Szczecinie dla województwa szczecińskiego,
- 15) Okręgową Komisję we Wrocławiu dla województw: jeleniogórskiego, legnickiego, wałbrzyskiego i wrocławskiego,
- 16) Okręgową Komisję w Zielonej Górze dla województw: gorzowskiego i zielonogórskiego.

§ 2. Sprawy z obszaru województwa warszawskiego należą bezpośrednio do właściwości Głównej Komisji.

§ 3. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1984 r. w sprawie utworzenia okręgowych komisji Głównej Komisji Badania Zbrodni Hitlerowskich w Polsce — Instytutu Pamięci Narodowej (Dz. U. Nr 37, poz.

194 i z 1986 r. Nr 26, poz. 129).

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *J. Piątkowski*

169

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 31 marca 1993 r.

w sprawie wnioskowania o sprawdzenie kwalifikacji kierujących pojazdami naruszających przepisy i zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Na podstawie art. 88 ust. 4 ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. — Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 1992 r. Nr 11, poz. 41 i Nr 26, poz. 114) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Kierujący pojazdami, zwani dalej „kierującymi”, w przypadku naruszenia przepisów i zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego, określonych w załączniku nr 1 do rozporządzenia, podlegają wpisowi do ewidencji prowadzonej przez właściwego ze względu na miejsce ich zamieszkania komendanta wojewódzkiego Policji.

2. Wpisu dokonuje się, gdy naruszenia, o których mowa w ust. 1, zostaną stwierdzone prawomocnymi wyrokami sądów, postanowieniami prokuratora o umorzeniu postępowania, orzeczeniami kolegiów do spraw wykroczeń, nakazami oraz mandatami karnymi.

§ 2. Organ wydający wyrok, postanowienie, orzeczenie, nakaz lub mandat karny, o których mowa w § 1 ust. 2, informuje o stwierdzonym naruszeniu popełnionym przez kierującego komendanta wojewódzkiego Policji.

§ 3. 1. Naruszeniom, o których mowa w § 1 ust. 1, odpowiada liczba punktów określona w załączniku nr 1.

2. Jeżeli czyn popełniony przez kierującego narusza dwa lub więcej przepisów i zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego, do ewidencji wpisuje się naruszenie, któremu odpowiada największa liczba punktów.

3. Gdy suma punktów w ciągu roku, licząc od dnia pierwszego naruszenia, wyniesie co najmniej 21, komendant wojewódzki Policji występuje z wnioskiem do kierownika rejonowego urzędu rządowej administracji ogólnej o sprawdzenie kwalifikacji kierującego.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, sporządza się na formularzu, którego wzór określa załącznik nr 2.

5. Kopię wniosku doręcza się kierującemu, którego on dotyczy.

6. Przepisu ust. 3 nie stosuje się, gdy kierujący nie posiada uprawnień do prowadzenia pojazdów.

§ 4. 1. Komendant wojewódzki Policji usuwa z ewidencji kierującego wpisy, o których mowa w § 1, jeżeli:

- 1) w ciągu roku od dnia popełnienia pierwszego naruszenia, o którym mowa w § 1 ust. 1, ogólna suma punktów nie osiągnie 21, a przeciwko kierującemu nie jest prowadzone postępowanie karne lub postępowanie w sprawie o naruszenie, o którym mowa w § 1 ust. 1,
- 2) została wydana ostateczna decyzja o poddaniu kierującego sprawdzeniu kwalifikacji w trybie art. 88 ust. 1 pkt 1 lit. b) ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. — Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 1992 r. Nr 11, poz. 41 i Nr 26, poz. 114), zwanej dalej „ustawą”,
- 3) kierujący został poddany sprawdzeniu kwalifikacji w trybie art. 88 ust. 1 pkt 1 lit. a) ustawy i sprawdzenie obejmowało umiejętności, o których mowa w art. 69 tej ustawy.

2. Kierownik rejonowego urzędu rządowej administracji ogólnej informuje o okolicznościach, o których mowa w ust. 1 pkt 3, komendanta wojewódzkiego Policji na formularzu, którego wzór określa załącznik nr 3.

§ 5. 1. Kierujący może żądać od właściwego organu prowadzącego ewidencję informacji o wpisach dokonanych przez siebie naruszeń przepisów i zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego.

2. Informacji udziela się kierującemu w siedzibie organu, który prowadzi ewidencję.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *A. Milczanowski*